

OP DEN DRUK

Der zelve

GESANGEN

Miscuit utile dulci.

Eiberger Akkers, milt bedout,
Grasryke Beemden, welig hout
In frissche lucht bly opgeschoten;
Kerktoenspits en hooge Kerk,
Gy boven, als, gy ryft aen 't swerk,
Op SLUITERS maatgezang en noten.

De Sangbeminners danken uw
Met hem, die hier van zorgen schuw,
In gout versmeedt dees yzere tyen,
Hier eerst de zoete zangen zong,
Zoo lekker op een kenners tong,
Als versche tym voor honigbyen.

Geen herders-zangen, als het velt
Des Syrakuzers ons bestelt,
Van Maro op een Roomsche wyze
Gezet, maer als een' herder past,
Die Jezus schaepskooi hoedt voor last,
Den waren Donder god ten pryze.

Oudt Tibur houde 't my te goe:
Eibergen geeft dien grond niet toe,
't Sabynsche Bosch niet, noch de streken,
Daer Flakkus zang-kunst steeg zoo hoog
Tot aen de wolken uit elks oog,
Of vloeyde op 't ruischen van de beken.

De

De galm der Venuzynsche lier
Moet zwygen voor een hooger zwier
Van zang en zangstof, daer de Koning
't Hebreeuwſche Godshuis me vereert,
In 's hemels lofgalm uitgeleert,
Als hy zyn kroon buigt voor Gods kroning.

Op zulk een dichtmaet, die beſt ſluyt,
Noodt SLUITER engeloryen uyt,
Die minzaem zyn bedryf belonken,
Waer hy alleen in 't velt komt treen,
Alleen en onverzelt? ô neen:
Om hier den englezank te ontvonken:

Om te onderhouden met muzyk
Zyn eygen geeſt en 't hemelſch ryk.
't Zy dat de zon beginn' te ryzen,
Of hooger op in 't zuiden klimm',
Of 's avonts duik' beneen de kim,
Zyn dicht rolt ſchoon op hondert wyzen.

Wien luſt dat lantwerk niet in licht
t'Aenſchouwen, daer het Kerken ſticht;
Gewilt, geſleten van elks handen,
Gezongen, waer men Neerlantiſch ſpreekt,
En bitſe nydt haer tanden breekt,
Die heilige dichter aen durft randen?

Dat 's niet het regte wit geraekt,
Een dicht, dat ſticht, en ook vermaekt,
Wint prys, en kort de tydt zyn vlerken.
Zoo gaen Muzyk en Poëzy,
Als twee gezuſters, zy aen zy,
Om 't woord des Predikſtoels te ſterken.

Men zwyg' van Orfeus kunſt voortaan:
Zyn lof begint nu af te ſlaen,
Hoewel hy boomen quinkeleerde

Uit

Uit hunne streek met znare en tong,
Een rots gedwee en vrolyk zong,
En 't wild zyn wilde aert verleerde:

Men repp' van klucht noch dichters droom.
De wilde woestheid by den toom
Te houden onder Nederlanders,
Een ondier en een hart van steen
Met zang te temmen, weck te kneen,
Is SLUITERS werk, of niemant anders.

J. VOLLENHOVE.

MDCLXI.

W. SLUI-